

Pátek po 1. neděli adventní

Iz 29,17–24

Toto praví Hospodin, Pán: „Zanedlouho, zakrátko se změní Libanon v zahradu a zahrada se bude pokládat za les. V ten den hluší uslyší slova knihy, z temnoty a mlhy prohlédnou oči slepých, pokorní se rozveselí v Hospodinu a nejhudší zajásají v Izraelově Svatém. Neboť veta je po násilníku, posměvač vzal za své, zničení jsou všichni, kdo jsou připraveni pro nepravost, kdo v právní při obviňovali lidi, soudcům v bráně kladli léčky a nicotnými důkazy sráželi spravedlivého.“ Proto Hospodin, který vykoupil Abraháma, tak praví o Jakobovu domu: „Nebude se už hanbit Jakub, nezbledne už (strachem) jeho tvář! Ale když uvidí ve svém středu dílo mých rukou, budou ctít mé jméno, budou ctít Jakubova Svatého a budou se bát Izraelova Boha. Bloudící dostanou rozum a buřiči přijmou poučení.“

Mt 9,27–31

Za Ježíšem šli dva slepci a hlasitě volali: „Synu Davidův, smiluj se nad námi!“ Jak vešel do domu, přišli ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: „Věříte, že mám takovou moc?“ Odpověděli mu: „Ano, Pane.“ Dotkl se tedy jejich očí a řekl: „Ať se vám stane, jak věříte.“ I otevřely se jim oči. Ježíš jim důrazně nařídil: „Ale ať se to nikdo nedoví!“ Oni však odešli a rozhlásili to po celém tom kraji.

Za Ježíšem šli dva slepci a hlasitě volali: „Synu Davidův, smiluj se nad námi!“

Máme se modlit s naléhavostí a v jistotě, že Bůh vyslyší naši modlitbu. Pokud je modlitba skutečně křesťanská, pohybuje se mezi žádostmi, kterou vždy obsahuje, a jistotou, že bude vyslyšena, ačkoli se přesně neví, kdy se to stane. Kdo se modlí, se totiž nebojí, že by Boha obtěžoval, a slepě důvěřuje jeho otcovské lásce. Tato důvěra je tak slepá jako dva slepci z dnešního evangelia, kteří jdou za Ježíšem a volají, aby je uzdravil. Anebo jako důvěra slepce z Jericha, který volá po Mistrově zásahu hlasem silnějším než ti, kdo ho chtějí umlčet. Sám Ježíš nás učí, abychom se modlili jako „neodbytný přítel“ nebo „vdova, která žádá o pomoc nespravedlivého soudce“.

Možná to zní špatně, ale modlitba je tak trochu obtěžování Boha, aby nás vyslechl. Pán to ale říká – buďte jako přítel o půlnoci, jako vdova před soudcem... Znamená to na sebe upoutat Boží srdce, Boží zrak... To udělal také onen malomocný, který se přiblížil k Ježíši se slovy: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Udělal to s určitou jistotou. A právě takovéto modlitbě nás Ježíš učí. Když se modlíme, občas si pomyslíme – ano, vyslovím před Pánem tuto potřebu. Uděláme to jednou, dvakrát, třikrát, ale nijak silně. Pak už nás to unavuje a zapomínáme o to prosit. Ale tyto lidé hlasitě volali a nepolevovali ve svém křiku. Ježíš nám říká: „Proste“, ale také nás vyzývá: „Tlučte“. Ten, kdo tluče na dveře, dělá rámus, vyrušuje, obtěžuje.

papež František, homilie 6. 12. 2013

Modlím se s naléhavostí? Věřím, že má Ježíš moc udělat to, co žádám?

Mou politikou je politika Otčenáše. V modlitbě Otče náš každý den prosíme, aby se Království nebeské Otce stále více přibližovalo, abychom ho stále více cítili, aby bylo stále živější, silnější a slavnější: Přijď království tvé! To je nejdůležitější. Don Bosco – MB 7,594